

És trist però és la puta realitat, o si no és realitat, és la meua percepció de la realitat nord-catalana.

Tinc la impressió que fa molts anys que hem abandonat la reivindicació lingüística, i no acabi d'entendre les raons d'aquesta decisió col·lectiva perquè, al cap i a la fi, és una decisió col·lectiva.

Si mirem una mica enrere, la renúncia col·lectiva és datada de la Segona Guerra Mundial quan les famílies deixen de transmetre la llengua pròpia als fills.

Però neix un militantisme actiu, massa feble per a capgirar la situació, però prou potent per a generar eines i passos importants:

- la llengua entra a l'ensenyament, el militantisme és capaç de crear escoles immersives, llavors l'estat crea fileres dites "bilingües",...
- se recupera noms de carrers, de pobles,
- neixen Ràdio Arrels, el setmanari El Punt Catalunya Nord,
- se creen cursos de català per a adults...
- ... i un llarg eccetera d'iniciatives que havien de permetre una recuperació de la llengua.

El catalanisme polític coneix els seus primers èxits, els anys 90 del segle passat Unitat Catalana entra al consell municipal de Perpinyà, cada partit polític presenta una llista amb el seu catalanista de servei.

Fins llavors teníem una certa esperança, però aquestes iniciatives llavors engrescadores, no han prosperat de manera suficient com per a tenir resultats visibles, tot al contrari, les divisions del militantisme cultural i polític han afavorit l'immobilisme i els passos enrere.

La meua impressió és que avui encara tot seria possible, però perdem temps, perdem terreny i si no reaccionem, nos serà fatal.

Aran d'aquestes dècades de militantisme actiu per la llengua van néixer dues Cartes a favor del català, [la del CG \(2007\)](#) i l'[a de Perpinyà \(2010\)](#). L'una i l'altra haurien pogut ser bases de polítiques lingüístiques productives. L'una i l'altra - *aprovades per la quasi totalitat dels que les varen votar** - haurien donat resultats segurament espectaculars.

El problema és que cap de les institucions va tenir la més petita voluntat d'aplicar-les, només van ser declaracions sense intencions, i el pitjor és que el militantisme ha estat incapaç de reaccionar, d'imposar-ne el compliment, ni de reivindicar un calendari d'aplicació i portem aviat 10 anys de la Carta del CG.

En resum, tinc la impressió que avui reivindicuem un nom** que no és el nostre per una regió*** que no és la nostra, avui postposem l'essencial de la nostra identitat : la llengua, per un vestit mal tallat que té fortes probabilitats de nos ser refusat.

Hervé Pi

PD : me sap greu, però durant aquests anys sun fet part d'aquest «catalanisme actiu».

- *només el Front National a Perpinyà s'hi va oposar
- ** Pays Catalan quan volem Catalunya
- *** Una nova regió decidida sense el nostre avís, encara més important que la precedent, que nos farà encara més petits.